

Και διδασκαλία για εκείνους πού λένε, ότι δεν είναι δυνατόν εκείνοι πού βρίσκονται μέσα στις φροντίδες του κόσμου να φτάσουν στην τελειότητα των αρετών. Και διήγηση επωφελής στην αρχή.

Αδελφοί και πατέρες· είναι καλό να διακηρύττομε σε όλους το έλεος του Θεού και να φανερώνομε στους πλησίον μας την ευσπλαχνία και την ανείπωτη αγαθότητα του Θεού προς εμάς. « Εγώ λοιπόν, καθώς το βλέπετε, μήτε νηστείες έκανα, μήτε αγρυπνίες, μήτε χαμαικοιτίες, αλλά μόνο ταπεινώθηκα και ο Κύριος σύντομα με έσωσε», λέει ο θείος Δαβίδ. Και μπορεί κανείς να πει πολύ πιο σύντομα: «Μόνο πίστεψα, και με δέχτηκε ο Κύριος». Επειδή είναι πολλά αυτά πού μας εμποδίζουν ν' αποκτήσομε την ταπεινώση, να βρούμε όμως την πίστη δεν μας εμποδίζει τίποτε. Γιατί αν το θελήσομε ολόψυχα, ευθύς ενεργεί μέσα μας η πίστη, αφού είναι δώρο του Θεού και φυσικό προσόν, αν και υπόκειται στην αυτεξουσιότητα της προαιρέσεώς μας. Γι' αυτό ακόμη και οι Σκύθες και οι βάρβαροι πιστεύουν ο ένας τα λόγια του άλλου. Και για να σας δείξω στην πράξη την ενέργεια της ενδιάθετης πίστεως και να βεβαιώσω όσα είπα, ακούστε να σας διηγηθώ κάτι πού άκουσα από κάποιον πού δεν ψεύδεται.

Κάποιος, Γεώργιος ονομαζόμενος, νέος στην ηλικία, έως είκοσι χρόνων, κατοικούσε στην Κωνσταντινούπολη τώρα στους καιρούς μας· ο οποίος ήταν όμορφος και φανταχτερός στην εμφάνιση, τούς τρόπους και το βάδισμα, έτσι πού μερικοί από τούτα σχημάτισαν κακή γνώμη γι' αυτόν, όσοι δηλαδή βλέπουν μόνο τα εξωτερικά και κρίνουν κακώς τα των άλλων. Αυτός γνωρίστηκε με κάποιον άγιο μοναχό πού ζούσε σ' ένα μοναστήρι της πόλεως, και αναθέτοντάς του όλα τα της ψυχής του, έλαβε από αυτόν για υπενθύμιση μια μικρή εντολή (ένα σύντομο κανόνα). Ο νέος ζήτησε ακόμη από τον γέροντα να του δώσει κανένα βιβλίο πού να περιέχει διηγήσεις για τη ζωή των μοναχών και την πρακτική τους άσκηση. Εκείνος του έδωσε να διαβάσει το σύγγραμμα του μοναχού Μάρκου πού διδάσκει περί του πνευματικού νόμου· το οποίο ο νέος το πήρε σαν να ήταν σταλμένο από τον ίδιο το Θεό. Και ελπίζοντας πώς θα λάβει πολύ μεγάλη ωφέλεια από αυτό, το διάβασε όλο με πόθο και προσοχή. Και ωφελήθηκε βέβαια απ' όλα όσα διάβασε, όμως τρία κεφάλαια μόνο ενσφήνωσε, να πω έτσι, στην καρδιά του. Το ένα έλεγε επί λέξει: « Αν ζητάς τη θεραπεία της ψυχής σου, επιμελήσου τη συνείδησή σου, και να κάνεις όσα αυτή σου επιδεικνύει, και θα βρεις ωφέλεια». Το άλλο έλεγε: « Όποιος ζητά τις ενέργειες του Αγίου Πνεύματος προτού να εργαστεί τις εντολές του Θεού, είναι παρόμοιος με αγορασμένο δούλο, ο οποίος την ίδια ώρα πού αγοράστηκε ζητά να του δώσουν και το χαρτί της απελευθερώσεως». Και το τρίτο έλεγε: « Εκείνος πού προσεύχεται σωματικά και δεν απέκτησε ακόμη γνώση πνευματική, είναι παρόμοιος με τον τυφλό πού φώναζε "Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με". Όταν ο

πρώην τυφλός έλαβε το φως του και είδε τον Κύριο, δεν τον ονόμασε πλέον υιό Δαβίδ, αλλά τον ομολόγησε Υιό Θεού και τον προσκύνησε».

Αυτά λοιπόν τα διάβασε ο νέος εκείνος και τα θαύμασε, και πίστεψε ότι με την επιμέλεια της συνειδήσεως θα βρει ωφέλεια και με την εργασία των εντολών θα δεχτεί συνειδητά την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος και με τη χάρη Του θ' ανοίξουν τα νοερά του μάτια και θα δει τον Κύριο. Και πληγωμένος από την αγάπη και την επιθυμία του Κυρίου, ζητούσε πλέον το Πρώτο Κάλλος, το αόρατο. Τίποτε άλλο όμως δεν έκανε, καθώς με βεβαίωσε ύστερα με όρκους, παρά μόνο εκτελούσε κάθε βράδυ το σύντομο κανόνα πού του όρισε ο άγιος εκείνος γέρων, και τότε πλάγιαζε και κοιμόταν. Και καθώς η συνείδηση του έλεγε: «Κάνε κι άλλες μετάνοιες, πρόσθεσε κι άλλους ψαλμούς, πες κι άλλο το Κύριε ελέησον, αφού μπορείς», αυτός υπάκουε σ' αυτήν πρόθυμα κι αδίστακτα κι έτσι έπραττε, σαν να τα έλεγε ο ίδιος ο Θεός. Και από τότε πλέον δεν κοιμήθηκε ποτέ με τη συνείδηση να τον ελέγχει και να λέει: «Αυτό γιατί δεν το έκανες;». Κι έτσι, υπακούοντας αυτός χωρίς παράλειψη στη συνείδησή του κι εκείνη προσθέτοντας μέρα με τη μέρα περισσότερο, σε λίγες μέρες αυξήθηκε πολύ η εσπερινή προσευχή του. Κατά τη διάρκεια της ημέρας είχε την επιστασία του σπιτιού ενός πατρικίου κι είχε πολλές βιοτικές φροντίδες και πήγαινε κάθε μέρα στο Παλάτι· έτσι κανείς δεν αντιλήφθηκε όσα αυτός έπραττε το βράδυ. Αλλά κάθε βράδυ έτρεχαν από τα μάτια του δάκρυα κι έκανε πολλές γονυκλισίες και μετάνοιες και όταν στεκόταν σε προσευχή είχε τα πόδια κολλημένα μεταξύ τους και ακίνητα και διάβαζε ευχές στη Θεοτόκο με πόνο και στεναγμούς και δάκρυα και, σαν να ήταν ο Κύριος παρών σωματικά, έτσι έπεφτε εμπρός στα άχραντα πόδια Του και ως τυφλός του ζητούσε να τον σπλαχνιστεί και να του χαρίσει το φως των ματιών της ψυχής του. Και καθώς πλήθαινε κάθε βράδυ η προσευχή, κρατούσε ως τα μεσάνυχτα, κι όση ώρα προσευχόταν, στεκόταν όρθιος σαν κολόνα η σαν ασώματος, χωρίς διόλου να χαλαρώνει η να ραθυμεί η έστω να κινεί κανένα μέλος του σώματός του, μήτε τα μάτια του να στρέψει η να τα σηκώσει.

Ένα βράδυ λοιπόν, πού ήταν όρθιος κι έλεγε το « Ο Θεός ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ» με το νου μάλλον παρά με το στόμα, έξαφνα φανερώθηκε πλούσια από ψηλά μια έλλαμψη θεϊκή και γέμισε από φως όλο τον τόπο και ο νέος αγνόησε και λησμόνησε αν βρισκόταν μέσα σε σπίτι η αν ήταν κάτω από στέγη, γιατί παντού έβλεπε μόνο φως και δεν ήξερε μήτε αν πατούσε στη γη. Ούτε φόβο είχε μήπως πέσει, ούτε καμία φροντίδα του κόσμου, ούτε τίποτε άλλο από όσα ταιριάζουν σε ανθρώπους πού έχουν σώμα περνούσε από το λογισμό του. Αλλά μένοντας τελείως μέσα στο άυλο φως, του φαινόταν πώς έγινε και αυτός φως και λησμόνησε όλο τον κόσμο κι ήταν όλος γεμάτος από δάκρυα κι από ανέκφραστη χαρά και αγαλλίαση. Και ύστερα από τούτο ανέβηκε ο νους του στον ουρανό κι εκεί είδε άλλο φως λαμπρότερο από το γύρω του· και κοντά σ' εκείνο το φως του φάνηκε να στέκεται ο άγιος και ισάγγελος εκείνος γέροντας πού του έδωσε, όπως είπαμε, την εντολή και το βιβλίο.

Εγώ λοιπόν, καθώς τ' άκουσα από το νέο, σκέφτηκα ότι και η πρεσβεία του αγίου εκείνου θα είχε συνεργήσει πολύ σε τούτο και ότι ο Θεός πάλι θα οικονόμησε να δείξει στο νέο σε ποιο ύψος αρετής βρισκόταν ο άγιος εκείνος. Όταν πέρασε αυτή η θεωρία και ήρθε πάλι στον εαυτό του ο νέος εκείνος, όπως έλεγε, ήταν γεμάτος από χαρά και θαυμασμό και έκπληξη και δάκρυζε από την καρδιά του· και μαζί με τα δάκρυα ακολουθούσε και μία γλυκύτητα. Τέλος, πλάγιασε να κοιμηθεί και την ίδια ώρα λάλησε ο πετεινός, δείχνοντας τη μέση της νύχτας· και σε λίγο σήμαναν οι εκκλησίες για το Όρθρο. Και σηκώθηκε ο νέος για να ψάλλει κατά τη συνήθειά του, χωρίς να σκεφτεί καθόλου τον ύπνο εκείνη τη νύχτα.

Αυτά έγιναν όπως ο Θεός γνωρίζει, ο οποίος και τα πραγματοποίησε για λόγους πού μόνο Εκείνος ξέρει, ενώ ο νέος δεν έκανε τίποτε περισσότερο από όσα ακούσατε, πλην είχε ορθή πίστη και αδιστακτη ελπίδα. Και μην πει κανείς, πώς εκείνος τα έκανε αυτά για να δοκιμάσει· γιατί αυτός μήτε με το λογισμό του είπε μήτε καν σκέφτηκε κάτι τέτοιο -επειδή όποιος δοκιμάζει η πειράζει το Θεό, δεν έχει πίστη. Αλλά απορρίπτοντας ο νέος εκείνος κάθε άλλον εμπαθή και φιλήδονο λογισμό, φρόντιζε τόσο πολύ -όπως έλεγε με όρκο- να πραγματοποιεί εκείνα πού του έλεγε η συνειδησή του, ώστε σε όλα τα άλλα αισθητά πράγματα του κόσμου να είναι σαν αναισθητός και δεν ήθελε μήτε να φάει η να πιει ηδονικά η συχνότερα.

Ακούσατε, αδελφοί μου, τι κατορθώνει η πίστη στο Θεό, όταν βεβαιώνεται με τα έργα; Καταλάβετε πώς μήτε η νεότητα είναι απορριπτέα, μήτε το γήρας ωφέλιμο, αν λείπει η σύνεση και ο φόβος του Θεού; Μάθατε ότι μήτε η παραμονή στην πόλη μας εμποδίζει να εργαστούμε τις εντολές του Θεού, αν έχουμε προθυμία και εγρήγορση, μήτε η ησυχία και η αναχώρηση από τον κόσμο μας ωφελούν αν βρισκόμαστε σε ραθυμία και αμέλεια; Όλοι μας ακούμε για τον Δαβίδ και θαυμάζουμε και λέμε ότι ένας Δαβίδ έγινε κι όχι άλλος· και να πού σε τούτο το νέο συνέβη κάτι περισσότερο από το Δαβίδ. Γιατί ο Δαβίδ έλαβε τη μαρτυρία από τον ίδιο το Θεό, χρίστηκε προφήτης και βασιλιάς, έγινε μέτοχος του Αγίου Πνεύματος κι είχε λάβει πολλές αποδείξεις περί Θεού. Όταν λοιπόν αμάρτησε κι έχασε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και το αξίωμα της προφητείας και αποξενώθηκε από τη συναναστροφή του Θεού, τι το παράδοξο πού τα ζήτησε πάλι, όταν έφερε στο νου του τη χάρη από την οποία ξέπεσε; Ο νέος όμως αυτός τίποτε τέτοιο δεν είχε σκεφτεί ποτέ, αλλά ήταν προσηλωμένος μόνο στα κοσμικά πράγματα κι έβλεπε μόνο τα πρόσκαιρα και η διάνοιά του δεν είχε φανταστεί τίποτε ανώτερο από τα γήινα· και -τι θαυμαστά τα κρίματά Σου, Κύριε!- μόνο άκουσε γι' αυτά κι ευθύς πίστεψε. Και τόσο πολύ πίστεψε, ώστε να παρουσιάσει και έργα πού αρμόζουν στην πίστη, με τα όποια η διάνοιά του πήρε φτερά και έφτασε στους ουρανούς κι έκανε τη Μητέρα του Χριστού να τον ευσπλαχνιστεί και με την πρεσβεία της εξιλέωσε το Θεό και κατέβασε ως αυτόν τη χάρη του Πνεύματος· και αυτή τον δυνάμωσε να φτάσει ως τον ουρανό και τον αξίωσε να δει φως, το οποίο όλοι το επιθυμούν μα πολύ λίγοι το πετυχαίνουν.

Ο νέος αυτός πού μήτε χρόνους πολλούς νήστεψε, μήτε ποτέ κοιμήθηκε στο έδαφος, μήτε φόρεσε τρίχινα ρούχα, μήτε τη μοναχική κουρά έλαβε, μήτε από τον κόσμο αναχώρησε σωματικά, αλλά μόνο πνευματικά· μόνο αγρύπνησε λίγο, και φάνηκε ανώτερος από τον Λώτ στα Σόδομα. Η μάλλον, έγινε άγγελος μέσα σε σώμα, πού ενώ οι άλλοι τον ψηλαφούσαν και τον έβλεπαν, ήταν εντούτοις ακράτητος και ασύλληπτος, άνθρωπος στο φαινόμενο και άσαρκος στο νοούμενο, βλεπόμενος από όλους και μόνος ευρισκόμενος με μόνο τον παντογνώστη Θεό. Γι' αυτό και με τη δύση του αισθητού ηλίου τον έλουσε το γλυκύ φως του νοητού Ηλίου, και πολύ εύλογα· γιατί η αγάπη του προς τον ζητούμενο Θεό τον έβγαλε τελείως από τον κόσμο και από την ίδια του τη φύση και από όλα τα πράγματα και τον έκανε όλον πνευματικό και όλον φως, και μάλιστα ενώ κατοικούσε μέσα στην πόλη κι είχε την επιστασία ενός αρχοντικού και φρόντιζε για δούλους και ελεύθερους και έκανε και έπραττε όλα όσα αρμόζουν στο βίο.

Αλλά είναι αρκετά αυτά πού είπαμε και για έπαινο του νέου και για παρακίνηση δική σας στον πόθο και τη μίμησή του, η θέλετε να σας πω και αλλά μεγαλύτερα, τα όποια ίσως δεν μπορέσει να δεχτεί η ακοή σας; Όμως τι άλλο θα βρεθεί μεγαλύτερο η τελειότερο από αυτό; Σίγουρα, δεν υπάρχει άλλο μεγαλύτερο, καθώς λέει ο Θεολόγος Γρηγόριος: « Αρχή της σοφίας είναι ο φόβος του Κυρίου. Όπου είναι ο φόβος, εκεί και η φύλαξη των εντολών· και όπου η φύλαξη των εντολών, εκεί και η κάθαρση της σάρκας, η οποία είναι ένα νέφος εμπρός στην ψυχή και δεν την αφήνει να δει καθαρά τη λάμψη τη θεϊκή· κι εκεί πού είναι η κάθαρση, εκεί και η έλλαμψη. Και η έλλαμψη είναι η ικανοποίηση του πόθου αυτών πού ποθούν τα μέγιστα η το μέγιστο η αυτό πού είναι πάνω από μέγα.» Λέγοντας αυτά φανέρωσε ότι ο φωτισμός του Πνεύματος είναι τέλος ατελές κάθε αρετής, και όποιος έρθει σ' αυτόν, έφτασε στο τέλος και το πέρας όλων των αισθητών και βρήκε την αρχή της γνώσεως των πνευματικών.

Αυτά είναι, αδελφοί μου, τα θαυμάσια του Θεού· για τούτο φανερώνει ο Θεός τούς κρυπτόμενους Αγίους Του, ώστε άλλοι να τούς μιμηθούν και άλλοι να μείνουν αναπολόγητοι. Γιατί κι εκείνοι πού βρίσκονται μέσα στους περισπασμούς και όσοι είναι στα κοινόβια, τα όρη και τα σπήλαια και πολιτεύονται όπως πρέπει, σώζονται και αξιώνονται να λάβουν από το Θεό μεγάλα καλά, για μόνη την πίστη τους προς Αυτόν, έτσι ώστε όσοι αποτυγχάνουν από ραθυμία, να μην έχουν να πουν τίποτε την ημέρα της Κρίσεως. Γιατί, αδελφοί μου, δεν ψεύδεται Αυτός πού υποσχέθηκε να σώζει για μόνη την πίστη προς Αυτόν. Λοιπόν λυπηθείτε τον εαυτό σας και εμάς πού σας αγαπούμε και συχνά θρηνούμε και κλαίμε για χάρη σας -γιατί τέτοιοι προστάζει να είμαστε ο σπλαχνικός και ελεήμων Θεός-· και πιστεύοντας ολόψυχα στον Κύριο, αφήστε τη γη κι όλα όσα παρέρχονται, και προσέλθετε και κολληθείτε σ' Αυτόν, γιατί λίγο ακόμη και ο ουρανός με τη γη θα παρέλθουν, και έξω από το Θεό δεν υπάρχει ούτε στάση ούτε πέρας ούτε κατάληξη της πτώσεως των αμαρτωλών. Αφού δηλαδή ο Θεός είναι αχώρητος και ακατάληπτος, πές μου, αν μπορείς, που θα βρεθεί τόπος για όσους εκπίπτουν από τη βασιλεία Του;

Μου έρχεται να θρηνώ και λυπούμαι υπερβολικά και λιώνω για σας, όταν συλλογιστώ πώς έχουμε τέτοιο Κύριο πλουσιόδωρο και φιλόανθρωπο, πού για μόνη την πίστη μας προς Αυτόν μας χαρίζει αυτά πού υπερβαίνουν κάθε νοη και ακοή και διάνοια και πού ποτέ δεν τα συνέλαβε άνθρωπος, κι εμείς σαν άλογα ζώα προτιμούμε μόνο τη γη και όσα η γη βγάξει για μας από την πολλή ευσπλαχνία του Θεού για να επαρκούμε στις ανάγκες του σώματος· ώστε εμείς να τρεφόμεσθε από αυτά με μέτρο και η ψυχή μας να κάνει ανεμπόδιστα την πορεία της προς τα άνω, τρεφόμενη και αυτή με τη νοερή τροφή του Πνεύματος, ανάλογα με την κάθαρση και την ανάβασή της.

Γιατί αυτό είναι ο άνθρωπος και για τούτο δημιουργηθήκαμε και ήρθαμε στην ύπαρξη· δεχόμενοι εδώ αυτές τις μικρές ευεργεσίες, με την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη προς το Θεό ν' απολαύσομε εκεί τα ανώτερα και αιώνια. Αλλά εμείς, αλίμονο, ενώ δε φροντίζομε καθόλου για τα μέλλοντα, είμαστε αχάριστοι για όσα απολαμβάνομε εδώ, κι έτσι γινόμαστε παρόμοιοι με τούς δαίμονες η και χειρότεροι, αν πρέπει να πω την αλήθεια. Και για τούτο πρέπει να τιμωρηθούμε περισσότερο, γιατί και περισσότερες ευεργεσίες λάβαμε και γνωρίζομε Θεό πού έγινε για μας άνθρωπος όπως εμείς, μόνο χωρίς την αμαρτία, για να μας απαλλάξει από την πλάνη και να μας ελευθερώσει από την αμαρτία. Τι άλλο να πω; Σε όλα αυτά πιστεύομε μονάχα με τα λόγια, και με τα έργα τα αρνούμαστε. Δεν ακούγεται παντού το όνομα του Χριστού, στις πόλεις και τα χωριά και τα κοινόβια και τα όρη; Αν θέλεις, κοίταξε και εξέτασε προσεκτικά, αν τηρούν τις εντολές Του· και μόλις θα βρεις -είναι αλήθεια- ένα σε χιλιάδες η ένα σε μυριάδες πού να είναι Χριστιανός και με τα λόγια και με τα έργα. Δεν είπε ο Κύριος και Θεός μας στο άγιο ευαγγέλιο: « Όποιος πιστέψει σ' εμένα θα κάνει κι αυτός τα έργα πού κάνω εγώ κι ακόμη μεγαλύτερα»; Ποιος λοιπόν από εμάς τολμά να πει: « Εγώ κάνω έργα Χριστού και πιστεύω ορθά στο Χριστό»; Δε βλέπετε, αδελφοί, ότι έχουμε να βρεθούμε άπιστοι κατά την ημέρα της κρίσεως και να κολαστούμε χειρότερα από εκείνους πού δε γνωρίζουν τον Κύριο; Γιατί είναι ανάγκη η εμείς να καταδικαστούμε ως άπιστοι, η ο Χριστός να αποδειχτεί ψεύτης, το οποίο είναι αδύνατο, αδελφοί μου, αδύνατο.

Αυτά τα έγγραφα όχι για να εμποδίσω την αναχώρηση από τον κόσμο και να προβάλω τη ζωή μέσα σ' αυτόν, αλλά για να πληροφορήσω όλους όσους διαβάσουν την παρούσα διήγηση, πώς εκείνος πού θέλει να κάνει το αγαθό, έλαβε και τη δύναμη από το Θεό να μπορεί να το κάνει σε κάθε τόπο. (Και να αξιωθεί να λάβει και χαρίσματα πνευματικά και θείες θεωρίες όπως και τούτος ο νέος, ο ευλογημένος Γεώργιος, τον οποίο επειδή είχα γνώριμο και στενό φίλο, τον παρακάλεσα και μου τα διηγήθηκε καθώς τα έγγραφα).

Για τούτο, αδελφοί μου εν Χριστώ, σας παρακαλώ ας τρέξομε κι εμείς με κόπο το δρόμο των εντολών του Χριστού, και δεν πρόκειται να καλύψει η ντροπή τα πρόσωπά μας. Γιατί όπως ο Χριστός ανοίγει τις πύλες της βασιλείας Του σε καθένα πού χτυπά επίμονα, και δίνει το ευθές και πανάγιο Πνεύμα σε καθένα πού γυρεύει, και είναι αδύνατο, εκείνος πού

ζητά ολοψύχως, να μη βρει τον πλούτο των χαρισμάτων Του, έτσι κι εσείς θα εντρυφήσετε στα απόρρητα αγαθά Του, τα όποια ετοίμασε γι' αυτούς πού τον αγαπούν, τώρα βέβαια εν μέρει και με πνευματική σοφία, κατά τον μέλλοντα όμως αιώνα ολοκληρωτικά, μαζί με όλους τούς Αγίους, με τη χάρη του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας. Σ' Αυτόν ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.